

ESKİ BİR ŞARKININ YENİ YORUMU YA DA "DANCE BALLERINA DANCE"

ÖNDER ŞENYAPILI

Yanlış mı geldik? Burası Galeri Nev (Horasan Sok. 14, Gaziosmanpaşa) değil mi? Ya, bu müzisyenler, bu birbirinden ince yapıtlı balerinler?! Bu çalgılar?! Bu müzik?! Bu tepeden tırnağa ışığa kesmiş tablo?... "Deli eder insanı bu dünya..." Baleye aşık eder. Tutsak eder insanı bu resimler...

Müziği duyuyor musunuz? Yaylı sazlara nefesliler de katılıyor. Siyah takım giysilerin herkeşe benimsetilmiş ciddiliğine bürünmüş müzisyenler yay çekiyor ve/ya da avurtlarını şişire şişire boru üflüyorlar. Cilalı ahşap ve parlak madenden yapılmış çalgılardan yayılan turuncuya kaçan bir sarı ışık, yapay kaynaklardan dökülen ışığa karışıyor.

Müziği duyuyor musunuz? Birazdan nefes kesen bir gösteri izlenecek. Bakın, kuliste tütüsünü giymiş bir balerin pabuçlarını bağlıyor; birazdan **pas de bourrée** sahneye fırlayacak. Birazdan **choreographiesi** Levent Akaylı'nın olan bir **divertissement** izlenmeye başlanacak. Birazdan resim izlemeye gelenler birer **balletomane** olacak.

"Bale Tarihi" başlıklı kitabını, "telefon arkadaşım" Önder Şenyapılı'ya" diye imzalayarak gönderen Jak Deleon, anılan kitabında "bale önce 'teknik' demektir" tanımıyla girer söze. Balenin soyuların "kapalı kapılar ardında" kendi kendilerine eğlenmek için yarattıkları bir 'şölen/gösteri' olarak doğduğunu anlatır. Bu pandomimli, dekorlu, kostümlü ve müzikli-dans gösterisinin ilk kez 'izleyicili' olarak gerçekleştirildiği yıl 1581'dir. O günden bugüne sürekli olarak gelişmiştir bale, değişikliğe uğramıştır.

Ama, değişmeyen, 'estetik'tir. Renk ve ışıkla desteklenen bir estetik devinim... Daha çok 'klasik bale'nin şatafatlı görüntülerini yeğleyen Levent Akaylı söz konusu estetiği yakalamakla kalmayıp kendi uğraşı dalının olanaklarıyla pekiştirerek boyutlandırıyor.

Yinelemekte yarar var: Resim de önce 'teknik' demektir. Gelgelelim, tekniğinin gücü önünde eğilmekten öte bir şey yapılamayacak nice sanatçı 'tekniğin kuruluğu'nu aşamayan ürünler koyuyorlar ortaya. Başkalarını bilmem ama, tekniğin kuruluşunu aşamamış resimle herhangi bir bağ kuramıyorum ben. "Önce teknik" tamam... ama, sonra?... Sonrası önemli. Sanırım, başka sanat dallarında da öyle. Dele-

on'un 'önce' diye vurgulaması boşuna değil. Çünkü, balede de, tekniği güçlü olan her balerin **prima ballerina** olamıyor; yani bir 'star' olamıyor; prima ballerina sıfatıyla sürülse bile sahneye, 'kimlik belgesi'ni kolay kolay alamıyor, belki de hiçbir zaman verilmiyor o kimlik kendisine; çünkü, tekniğin ötesinde birşeyler gerekiyor; yani tekniğin **sonrası**, balerinin özünden gelen katkıyla --belki de-- yeniden biçimlendirilen, yorumlanan teknik önem taşıyor. Çünkü, teknik, salt teknik, --şöyle mi söyleyelim-- danseden ile izleyici arasında 'sıcak ilişkiler' kurmaya yetmiyor. Çünkü, teknik bir 'araç'tır. Estetiği 'araç' değil, o aracı 'kullanan' yaratır.

Tartışmayı bu noktaya getirmişken kimi ayrıntılara da girelim. (Ayrıntı sözcüğünün kullanıldığına bakmayın, kanımca, tartışmanın can alıcı noktaları değinmek istediklerimiz.) Öncelikle, 'yaratı' ve 'yaratıcılık' kavramları söz konusu olunca 'özgün' ve 'özgünlük' kavramları girer devreye. Daha doğrusu, bu kavramlar aynı devrededir. Yaratmak eylemi, sonuçta ortaya bir **özgün** yapıt (edim, düşünce, vb.) çıkarsa gerçekleşir. Dolayısıyla, özgünü elde etmek için kullanılmayan teknik, ne denli güçlü olursa olsun, kullanıcıya olumlu puan kazandırmaz. Nitekim, tekniğe egemen nice sanatçı geçmişin estetik yaratılarını yinelemek gibi bir çıkmazın karanlıklarında yitip gitmeyi yeğliyor. Henüz rüştünü ispat edememiş resim alıcıları da, karıştırdıkları dergilerin, günlüklerin ve kitapların sayfalarında gözlerine ilişen klasik ressamların yapıtlarını çağırıştırarak bu ürünleri evinin, işyerinin duvarına asmak için yarıyor. Göre göre ama, hiç düşünmeksizin, kafa yormaksızın oluşan koşulların güdülemesiyle 'özgün'ü değil, 'görüle gelen'i seçiverme kolaylığının --üstelik mutluluk veren-- hafifliğini yaşıyor. 'Alıcı', resme benzer resim satınalmaktan, 'satıcı' ise bol bol satmaktan ve böylece **başarılı sanatçı** katına yükselmiş sayılır.

maktan ötürü mutluluk duyuyor. Oysa, satın satmamak başarı ölçütü olarak kullanılmaz. Kullanılırsa, yanılgıya yol açar. "Satan resim iyidir" diye bir kural yok. "Satmayan resim iyidir" ya da "iyi resim satmaz" gibilerden bir kural olmadığı gibi.

'Görüle gelen'in seçilmesi, sanatçının 'özgün'ü aramasını engelliyor. Görüle gelen satın alındığı için 'satan ressam'lar'a öykünülüyor. Böylece, birbiri ardına açılan sergilerde hep aynı resimler görülüyor; **değişen yalnızca imza.** Övgülerle göklere çıkartılan genç bir ressamın sergisinde Mustafa Ayaz resmi vardı, Burhan Uygur resmi vardı, Ahmet Müderrisoğlu resmi vardı ama, sanatçının kendisi yoktu. Orta yaşın üstünde bir sanatçının sergisinde Van Gogh vardı, Pissaro vardı, Monet, Manet, Degas, vb., vardı, kendisi yoktu. (Ya da kendisinin yadsınmaz güçlülükteki tekniği vardı.) Her iki sanatçı da bol bol sattı. Her iki sanatçı da 'özgünlük' yoktu. Dolayısıyla, yaratıcılık'tan uzaktılar. Özgünlük yoksa, yaratıcılık da yoktur. Öykünmecilik, benzetmecilik, kopyacılık, sıradanlık, kolaycılık ve sanattan ödün verme gibi 'fiil'lerden söz edilebilir ancak.

Sonuç şu: Teknik bir araçtır; güçlü teknik ortaya konulmuş resmi güçlü kılmaya yetmez, yetmiyor; resmin gücü aracı kullanmanın yaklaşım ve tutumuna bağlı; sanatçının yaratıcılığına, özgünü yakalamaktan yana olup olmadığına, yakalayıp yakalayamadığına bağlıdır.

Hemen ekleyelim: Teknik gibi 'konu'da araçtır. Bir sanatçının şu ya da bu konuyu seçmiş olması özgünü elde etme çabası boş çıkaracak bir yeğleyim değildir. Binlerce sanatçı tuvaline doğayı yansıtmıştır ama, kimilerinin ötekilerden 'pek farklı' olmuştur, oluyor da. Binlerce resmin konusu: doğa. Ama, yüzlerce resimdeki doğa --tekniki nasıl olursa olsun-- sanatçıların özgün yorumlarıyla, bir anlamda yenden yaratılmış olarak 'ebediyete

intikal etmiş'tir. Bu 'intikal'de kanıtıyor ki, konu, yaratıcılığı engellemeyen, özgünlüğü yakalamaya engel oluşturmeyen, kullanıcının tutum ve yaklaşımıyla yögrulabilen bir araçtır yalnızca.

Klasik balenin renk ve ışıkla desteklenen estetik görüntüleri de bugüne değin pek çok sanatçının ilgisini çekmiştir. Artık adı ve yapıtları yaygın olarak bilinen kimi klasik ressam'lar da bale görüntülerini 'konu' olarak seçmekten geri durmamışlardır. Levent Akaylı (1948) bu 'çok işlenmiş' konuyu seçerken iki tehlikeyle karşı karşıya bulunduğu farkındaydı herhalde. Biri, gelmiş geçmiş sanatçıların bale/balerin görüntülerine göstermiş oldukları yoğun ilgi; bu konuyu enine boyuna 'işlemiş' olmaları dolayısıyla, --neredeyse-- kalıplaşmış yaklaşımların yerleşmiş oluşundan kaynaklanan **benzetmeci bir tavrı benimseme** tehlikesi. İkinci ise, **grafik sanatlar eğitimi görmüş olmasından** kaynaklanan tehlike. Baştan belirtilmeli ki, iki tehlikeyi de atlattığı görülüyor. Resimlerinde 'benzetmeci' bir tavrı benimsemişliğine değgin küçücük bir iz bulmak olanak dışı. Kendine özgü bir arayışın ve de bu arayışın zaman içinde gittikçe olgunlaşan meyvelerini topladığının gözleendiği söylenebilir ancak. Resimlerini ilk bakışta, çalışmasında 'denenmiş'i değil 'özgün'ü elde etme kaygısının ağır bastığı izlenimi ediniliyor.

Henüz yeni çalışmaya başladığı 'müzişyenler'de grafik tadı biraz daha ağır basıyorsa da, bale görüntülerini konu edinen çalışmaları için böyle bir şey söylenebilir. Müzikçilerle içli dışlılığı artıkça, kuşku yok, yapıtlarındaki grafik değerler (bale/balerin çalışmalarında olduğu gibi) yerini resimsel değerlere bırakacaktır.

Bale görüntülerini konu edinen çalışmaları Levent Akaylı'nın gittikçe yetkinleşen bir süreç geçirdiğini sergiliyor. Artık, renk ve ışıkla desteklenen o estetik devinimi boyayla yaratılmış

ışık kümeleri ve renk lekeleriyle yansıma aşamasına girdiği gözleniyor. 'Figür'ün belli belirsizleştiği bu son aşamanın ürünleri, 'sahnedeki estetik'in 'tuvaldeki estetik'e dönüştürüldüğünü de gösteriyor ki, bu dönüşüm Akaylı'nın sanatını değerlendirirken önemli bir ölçüt olarak dikkate alınmalıdır. Değerlendirmeye olumlu etki edecek bir ölçüt. (Kendisine de söyledim: Bundan böyle bu yolda sürdürürse çalışmalarını, ortaya çıkacak yapıtların tadı bambaşka olacak. Coşku veren bir tad.)

Bir başka önemli nokta: Akaylı'nın sergisi birkez daha vurguluyor ki, sanatta yetkinleşme ya da yetkine ulaşma, seçilen aracın (burada, konu) yorulmaksızın, bıkmaksızın kullanılmasına ('işlenmesi'ne) da bağlıdır. **Yenilenme**, konu değiştirmekle sağlanabilir sanatlara, özellikle ve özellikle belirtilir.

FARUK CİMOK'LA BİR AKŞAMÜSTÜ

TAD, galerilerin unuttuğu bir 'uygulama'yı yeniden sahneye koydu. Mevsim başından bu yana M.E. Hekimgil sanat galerisinde (Cinnah Cad. 20) düzenlenen sergilerin açılış kokteylinden bir gün önce basın üyelerini sanatçıyla biraraya getiriyor Türk Amerikan Derneği'nin Kültür Programları Müdürü Nilgün Polatoğlu. Böylece, basın üyeleri hem ay boyunca sergilenecek yapıtları rahatça izlemek, incelemek olanağını buluyorlar, hem de sanatçıyla enine boyuna görüşmek, konuşmak olanağını.

TAD'ın geçen ayki sergisi Faruk Cimok (Reyhanlı, 1956) imzasını taşıyordu. Açılıştan önceki günde buluşmak üzere yapılan çağrıya uydum, Yalçın Gökçebağ ile birlikte gittim galeriye.

Söyleşi sırasında Yalçın, bir ara, yarışmalardan söz etti Faruk'a; Faruk yarışmalara katılmaya pek istekli davranmadığını söyledi ve bir anısını aktardı:

"Katıldığım bir yarışmanın seçici kurulu üyelerinden Devrim

Erbil, karar toplantısından çıktık-
tan sonra karşılaştığımızda, "çok
üzüldüm, tek oyla kaybettin.
Ama, devam et, gelecek yıla mu-
hakkak kazanırsın" dedi. Devrim
Erbil'den sonra Sezer Tansuğ ile
karşılaştım. O da Seçici Kurul
üyesiydi. "Tek oyla kaybettin"
dedi. "Ne yapalım!" dedim. "Sana
oy vermeyeni merak etmiyor mu-
sun?" diye sordu. Yanıtımı bekle-
meden açıkladı: "Devrim Erbil."
İşte, o gün bugündür yarışmalara
soğuk duruyorum."

Cimok'un özyaşamöyküsünde
"1979'da DGSA Resim Bölümü,
Devrim Erbil Atölyesinden me-
zun oldu" yazar.

Özyaşam öyküsünde yazma-
yan ise, Yıldız Üniversitesi Resto-
rasyon Kürsüsünde öğretim gö-
revlisi olduğu ve "Resim Onarım
Merkezi" diye adlandırılmış bir
kuruluşta görev yaptığıdır. Yani,
bir 'uzman restoratör' olarak bir
yandan eski, yıpranmış resimlere
'estetik yaparken', bir yandan da
resimlerin sahte olup olmadığını
(başvuru üzerine) denetlemektedir.

Sanat Çevresi'nin geçen sayı-
sındaki 'ilk yazı'da Hamit Kınay-
türk 'açık arttırma'lardan, --'mü-
zayede'lerden söz ediyordu.
Özellikle, açık arttırma yoluyla
satılan resimlerin tartışmalara
yol açtığına değiniyordu. Nite-
kim, bu yılın başlarında yarı-
rım, İstanbul'da düzenlenen bir
açık arttırmada 14,5 milyon
TL'na satılan 'Hoca Ali Rıza' im-
zalı bir tablonun, antikacıların
kullandığı deyimle 'dandik', yani
'sahte' olduğu iddiası günlük ba-
sın organlarına 'birinci sayfa' ha-
beri olarak girmişti.

Hürriyet gazetesinde yer alan
habere göre, müzayede yoluyla
satılan Hoca Ali Rıza imzalı tablo-
nun sahte olduğuna değgin bilir-
kişiliği Faruk Cimok üstlenmişti.

TURGAY ARTAM'IN DEDİKLERİ

'Olay'dan bir süre sonra, tablo-
nun satıldığı 'müzayede'yi dü-
zenleyen **Antik A.Ş.**'nin murah-
has üyesi ve müzayedenin yöne-

ticisi Turgay Artam ile **Barek Ba-
sın ve Reklam Ajansı**'nda, ajan-
sın sahibi Bekir Çiftçi'nin odasın-
da karşılaştık. Söyleşirken, sor-
dum:

"Nedir şu, basına yansıyan
sahte Hoca Ali Rıza tablosu ola-
yı?"

Yanıtladı:

"Müzayededen önce Dağhan
Özil satışa sunulmak üzere bir iki
resim getirdi. Kabul etmedik. Er-
tesi gün, Faruk Cimok geldi. Tab-
loları niye kabul etmediğimizi
sordu. Dağhan Özil'in getirdiği
tabloları müzayedeye koymaya-
cağımızı biraz sert bir dille ifade
ettim. Kızdı, gitti. Daha sonra,
müzayedede satılan Hoca Ali Rı-
za imzalı tabloyla ilgili demeci
verdi. Oysa, tablonun gerçek ol-
duğuna dair 7 ayrı uzmandan
alınmış belgeler vardı elimizde."

"basında yer alan haber üzeri-
ne tabloyu satınalanlar geri ge-
tirdiler mi Hoca Ali Rıza'yı?"

"Hayır hayır!.. Üstelik, satı-
lan, "ben hiç kimseden ekspertiz
istememedim" dedi. Oysa, gazete
haberinde tablonun sahte olup
olmadığının tesbiti için satınala-
nın başvuruda bulunduğu belirti-
liyordu. Oysa, böyle bir başvuru
olmamış. Tablo, satınalandan kal-
dı."

"Geri almadınız."

"Geri almadık değil, geri veril-
mesi söz konusu olmadı."

"Peki, yayının müzayedeleri
etkilediği gözlemlendi mi?"

"Hayır. Bir sonraki müzayede-
miz daha da kalabalıktı. Biz, daha
çok, resim satışlarının olumsuz
etkilenebileceği kuşkusuna düş-
müştük. Etkilemedi. Satış sundu-
ğumuz resimlerin hepsi yüksek
fiyatlara alıcı bulduğu gibi, örne-
ğin bir Mahmut Cûda tablosunu
17 milyon liraya sattık. Rekor fi-
yata sattık. Çıkanlar dedikodula-
ra kimse aldırmadı."

ŞU SAHTE RESİMLER...

Hekimgil sanat galerisinde
Anadolu Ajansı'ndan Nalân Ak-
gün, Yalçın Gökçebağ, Nilgün

Polatoğlu, Faruk Cimok ve ben,
o gün çok çeşitli konularda söy-
leştik. Bir ara dedim ki Faruk Ci-
mok'a:

• "Bir şey sormak istiyorum:
Sahte resimlerle ilgili olarak öne
süren iddialar arasında, bu piya-
sanın senin hegemonyan altında
olduğu da var. Yani, bir anlamda,
'mafia babası' olarak senin adın
geçiyor. Hatta biri bir eski resim
satın almışsa, ilk soru, yarı şaka
yarı ciddi, "gerçek mi, yoksa Fa-
ruk Cimok'tan mı?" oluyor. Ge-
çenlerde bir dostum yeni satınal-
dığı bir Fuat Mehdi Dileksiz gös-
terdi. Ben de kendisine şaka yol-
lu, "gerçek mi, Cimok'tan mı" di-
ye sordum. Dostumun gözleri bü-
yüdü, dondu kaldı bir süre. Son-
ra, "bak, sana ne göstereceğim"
dedi. Resmi duvardan indirdi, ar-
kasını çevirdi, çerçevesinde el
yazısıyla Faruk Cimok yazıyordu.
Olası ki, senin restore ettiğin bir
resim. Restore ettiğin resimlerin
arkasına imzanı atar mısın?"

"Hayır, atmam. Niye atayım?!
Böyle durumlarda müşterilerimi-
ze noterden tastikli belge veririz.
Ama, resmin arkasına imza at-
mam" diye son sorudan başlaya-
rak girdi söze Cimok ve anlattı:

"Bu dedikoduların niçin çıka-
ldığı belli. Üniversitede Resto-
rasyon Kürsüsü'nde görevliyim;
ayrıca kurduğumuz "Resim Ona-
rım Merkezi"nde sahte resimleri
tesbit ediyoruz. Merkezi bu tes-
biti son derece sağlıklı olarak ya-
pacak aygıtlarla donattık. Yaptı-
ğımız çalışmalar, sahte resimle
kazanç sağlayanları rahatsız edi-
yor. Oyunlarını bozuyoruz. Elbet-
te, bu, tepki doğuruyor ve işte
"Cimok, sahte resim piyasasının
mafia babasıdır" gibi söylentileri
yayıyorlar. Yaptığımızın işin be-
deli. Rahatsız olanlar, oyunu bo-
zulanlar faturayı bize çıkartıyor-
lar."

"Çok sahte resim var mı orta-
lıkta?"

"Var. Aslında, Türkiye'de sah-
te resim hep vardı. Geçmişte de
vardı. 1920'lerde başlamıştır. Ün-
lülüler bile sahte resim yap-
mışlar. Ayrıca, imza olayı var:

Geçenlerde bir resim temizledim, üçü sağda, üçü solda, toplam 6 ayrı imza çıktı. Zamana ve zemine uygun olarak yeni imzalar atılmış. Yani, geçmiştekiler bugüne göre daha ahlaklı değillerdi ya da bugünküler geçmiştekilerden daha ahlaksız diye bir durum yok."

MERKEZ: ANKARA

"Sahte resimleri kimlerin ürettiği, nerede üretildiği biliniyor mu?"

"Sahte resim üretiminin merkezi Ankara. Sanıldığı gibi İstanbul değil. İsim vermem ama, çok dürüst tanınan ünlü kişiler yapıyor sahte resimleri. Sessiz sedasız bilinen kişiler. Adlarını söylesem hayret edersiniz."

(İsrarlarımıza karşın Cimok ad vermiyor.)

"İstanbul'da yok mu üretim? Örneğin, sahtesi çok İbrahim Safileri kim yapıyor?"

"Elbette, İstanbul'da da yapılıyor sahte resim ama, merkez Ankara. İbrahim Safileri ise bir İranlı yapıyor. Genç biri. Üstelik, sahteliğini unutacak olursanız, oldukça güzel resimler yapıyor diyebilirsiniz."

"Ne ölçüdedir sahte resim varlığı?"

"Sanıldığıınca çok sayıda değil. Ama, çok sayıda sanılmasının çeşitli nedenleri var. Örneğin, ölmüş sanatçıların hayattaki yakınları da yol açıyorlar kimi söylentilerin çıkmasına. Ben yaşadım: bir

tabloyu belgelemek için sanatçının halen hayattaki eşine gittik. "Bu resim eşinizin mi?" diye soruyorsunuz, örneğin, "böyle bir resim yaptığını hatırlamıyorum" diyor. Oysa, resim o sanatçının. Ama, hanımefendi 83 yaşında, hatırlamaması doğal. Böyle bir yanıt alınca, ben, "dün akşam ne yediğinizi hatırlıyor musunuz Hanımefendi" diye sordum. Tabii, hatırlamıyor. Ama, "böyle bir resim yaptığını hatırlamıyorum" deyince, sanatçının resmini yakının doğrulamasıyla belgeleme yöntemi iflas etmiş oluyor. Bir de duyuluyor bu, tamam! Sahtedir söylentisi yayılıyor."

"İstanbul'da düzenlenen bir açık arttırmada Hoca Ali Rıza imzalı, 14,5 milyon TL'na satılan bir tablonun sizin tarafınızdan verilen bir raporla sahte olduğunun öne sürüldüğünü okuduk gazetelerde. Bu olay nedir?"

"Başından anlatayım: Müzayedeyi düzenleyen Turgay Artam'a iki tablo götürmüş Dağhan Özil. Tabloları ben de biliyorum. Turgay, kabul etmemiş tabloları. "Bunlar sahte, müzayedeye koymam" demiş. Dağhan'a da kaba davranmış. Dağhan bana geldi, tır tır titriyor, "adam bana hareket etti" dedi. Ertesi gün, ben gittim Turgay ile görüşmeye. "Getirilen tabloları sahte diye kabul etmemişsin. Sahte olduğunu nereden, nasıl anladın?" diye sordum. Oturduğu masadan ayağa kalktı, bir eli pantolonunun cebinde, sinirli bir şekilde, "sahte

tablo satmam ben" dedi. Ben, gene, "sahteliğini nasıl anladığını sorup, bana da açıklamasını" istedim. "Sizi savcılığa vereceğim, orada anlatırlar size" dedi. Öyle bir konuşma tarzı ki, dayanmaya imkan yok. Çok çirkin bir ifade. Tartışmayı uzatmanın faydası yok. Olmadığı gibi, uzarsa birbirimize girmek işten değil. Ayrıldım oradan ama, içim içime sığmıyor. Haksız bir muameleye uğramanın rahatsızlığını, kızgınlığını atamıyorum bir türlü. Ne yapayım diye düşünüyorum. Allah büyü. Kara kara ne yapayım diye düşünürken, Hoca Ali Rıza tablosunu satınalan beyin eşi telefon etti. Aldıkları resmin sahte olup olmadığını tesbit etmemi istedi. Böylece, fırsat kendiliğinden doğmuş oldu.

"Tablo sahte miydi?"

"Sahteydi."

"Okuduğum haberden çıkaradığım şu ki, imzaya 'Hoca' eklenmiş, öyle mi?"

"Hoca Ali Rıza 25'e yakın farklı imza atmıştır. Hiçbir imzasında 'Hoca' kullanmamıştır. Bunu ben söylemiyorum; Kemal Erhan'ın İş Bankası Yayınlarından çıkan "Hoca Ali Rıza" kitabında var; bir Hoca Ali Rıza uzmanı söylüyor."

"Sonuç ne oldu?"

"Satınalan... Bey, o gün iade etti tabloyu."

"Kesin olarak iade etti mi? İade edildiği kesin mi?"

"Evet."

"AYŞEN"

RESİM VE GRAVÜR SERGİSİ

26 Mart - 14 Nisan 1988

SEVİMCE SANAT GALERİSİ DEKORASYON 1900'LERDEN GÜNÜMÜZE GALERİ KOLEKSİYONU HER TÜR RESİM ALIM-SATIMI

Dr. F. AYANOĞLU CAD. EFLATUN SOKAK DOĞA APT. 5/2
FENERYOLU-KADIKÖY Telefon: 338 53 28